



L'Esc.— Quan van començar a escriure articles, col.laboracions en diaris...?

J. S.— Tinc un piló d'escripts començats i fets. La primera vegada que vaig escriure, ho vaig fer al Correu Català per parlar de les restriccions de llum que ens afectaven als escalencs al començament del turisme. La Fecsa de seguida se'n va fer ressó i aquest problema es va solventar. He escrit moltes altres vegades perquè m'ho han demanat. L'últim escrit que he fet ha estat pel programa de la Festa Major.

L'Esc.— Parleu-nos del Pòsit.

J. S.— Durant els trenta anys que vaig ser-hi el fet principal que hi va tenir lloc va ser la construcció del Port de la Clota. En Pere Tano va tenir-hi una obsessió terrible. Es necessitava vertaderament, ja que a la platja de l'Escala hi havia hagut més de cent embarcacions. El primer projecte de port va ser aquí a la Punta i costava vuit milions. Tot i això, a Madrid ens van dir que eren masses diners. Aleshores la següent proposta va ser fer-ho a la Clota, a l'antic moll que havien fet els avis amb quatre pedres i que en dies de mal temps, quan no podien entrar a la platja de l'Escala, hi anaven. Aleshores se'ns va aconsellar el següent per part d'en Vidal: «Demana a l'Estat de fer una cinquantena de blocs per reforçar aquest vell moll. Un cop us hagin dir que sí, heu de dir que són insuficients, que s'ha perdut una embarcació, en fi que hi han hagut desastres. Heu de demanar més blocs i així arribareu a la totalitat del projecte». Finalment el port es va fer en el temps que a l'alcaldia de l'Escala hi havia en Massanet. Ell i jo vam anar unes tres vegades a Madrid.

L'Esc.— Recordeu alguna anècdota relacionada amb el Port?.

J. S.— Va venir una vegada el Director General de Ports, era l'any 1.957. En Massanet va mobilitzar de tal manera tot el poble que l'home va quedar astorat. Es van vestir unes masses de dones peixeteres que portaven plates de peix. Es van fer unes pancartes. Tota la gent es va concentrar a Can Guinya i quan l'home va veure tal rebuda va quedar mort! i va dir: «Per força us he de fer un Port». I això va ser el començament.

L'Esc.— Hi va col.laborar la gent de l'Escala en l'elaboració del projecte?.

J. S.— El primer projecte que hi havia aquí donava un gruix «x» als blocs. I aleshores, una vegada que va haver-hi un temporal molt fort, vaig telefonar a l'enginyer i vaig dir-li que els càlculs que havia fet aquí fallaven. Va venir, va agafar el projecte i el va esparregar davant nostre. Ja que el mar en entrar i anar perdent fons va augmentant en altura i això no estava previst.

L'Esc.— De jove havieu participat en alguna activitat d'esbarjo?

J. S.— Sí, ja en temps de la Cargolera. Recordo que vaig fer sainets, «Per no entendre el castellà» i «L'últim anglès». La primera, «Per no entendre el castellà» era molt divertida. Representava que abans quan feien maniobres els militars allotjaven els soldats a les cases particulars d'un poble de pagès. Recordo la frase divertida d'un soldat que deia: «Quiero dormir con la cama alta y matalasa». A això el pagès li respon: «dorm de la manera que vulguis però no m'emprenyis i digues el que vulguis que l'ase no me'l mataràs pas». Aleshores, era molt amic d'en Calafat, que feia putxinelis a la Cargolera, els diumenges a la tarda, i l'ajudava una mica. En Calafat era una persona extraordinària. S'inventava setmanalment una o dues històries diferents per poder representar-les el diumenge. Hi havia

tres o quatre personatges que sempre sortien, en Janet de Can Llatenes, un pagès, el dimoni...

Quan va morir en Calafat vaig escriure un article parlant d'ell però no recordo on es va publicar.

L'Esc.— Quins presidents del Pòsit recordeu?.

J. S.— Recordo en Nonito Camós, que considero va ser el millor president que he tingut. També recordo En Pepet Salvat, En Ponç Cortal, En Miquel Bofill, En Jaume Mas, En Josep Bruguera i En Pere Ros. Amb auest últim em vaig jubilar.

L'Esc.— Recordeu algun fet relacionat amb els pescadors?.

J. S.— Un any, en el mes de gener, es va pescar en tots els dies del mes. Això és, encara avui, una cosa insòlita.

Una altra cosa va ser que acabada la guerra hi havia la Comissaria «de Abastecimiento y transportes». A Girona al cap d'aquesta comissaria hi havia un tal Álvarez. Sempre teniem polèmiques. Ells volien peix a preu de tassa, que era molt baix. Però jo els hi deia que el paguessin o que ens el deixessin vendre fora. Aleshores els hi havia donat una solució, recollir uns deu kilos de peix per embarcació i vendre'l a preu de tassa. Aquest es portava a Girona, fins que va venir un dia que ens van decomisar el peix i ens van dir que no ens el podien pagar perquè era dolent. Jo vaig anar fent indagacions i vaig trobar que el peix havia anat a parar a un quarter. Vaig anar amb l'Álvarez i li vaig dir que no els hi enviarem més peix. Al cap d'uns dies reberem una ordre de Girona que deia que el cent per cent de la producció del peix havia de passar a «abasteixements i transports». Vaig dir que no podia ser, que no es podia viure amb el que ells donaven... Vam estar tant de sort que al cap de dos dies es pescaren mil cinc-cents caixes d'anxoves. Les van posar totes davant la fàbrica del gel, i vaig telefonar a Girona, dient: «Sr. Álvarez, ja pot començar a buscar tots els camions disponibles i venir a buscar les 1.500 caixes de peix». És clar a preu de tassa en aquest cas hi guanyaven. Ell deia que no podia ser, que era impossible. Al cap d'una estona em va dir que a partir del divendres no calia que enviéssim més peix a la Comissaria.

RODOMA

